Vlaams Parlement

vergadering **C203**
zittingsjaar 2019-2020

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand en Dierenwelzijn

van 3 juni 2020

(Wegens de coronamaatregelen werd deze vergadering via videoconferentie georganiseerd.)

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de organisatie van de 11 juliviering door Muntpunt
– 2310 (2019-2020) 3

VRAAG OM UITLEG van Hannelore Goeman aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over een nieuw Brusseldecreet
– 2388 (2019-2020) 7

VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over hondsdolheid en het illegaal invoeren van dieren
– 2282 (2019-2020)
VRAAG OM UITLEG van Tinne Rombouts aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het naleven van de rabiëswetgeving bij het importeren van dieren
– 2304 (2019-2020) 11

VRAAG OM UITLEG van Els Sterckx aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het te koop aanbieden van dieren via zoekertjessites
– 2378 (2019-2020) 19

VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de organisatie van de 11 juliviering door Muntpunt
– 2310 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): De cultuur heeft zware klappen gekregen. De geldt zowel voor de cultuurhuizen als voor de culturele activiteiten in heel het land. Er bestaan natuurlijk grote vragen over wat er met de 11 juliviering zal gebeuren, de nationale feestdag van de Vlaamse Gemeenschap. De coronacrisis zorgt voor een ongeziene impact op de organisatie van massa-evenementen, maar ook van kleinere vieringen. We kijken vandaag dan ook uit naar wat de Nationale Veiligheidsraad zal beslissen. Hopelijk krijgen we qua vrijheid opnieuw wat meer mogelijkheden, uiteraard met respect voor de veiligheidsmaatregelen die er genomen zijn en gerespecteerd moeten worden.

Vanzelfsprekend moet er een andere wending worden gegeven aan de jaarlijkse 11 juliviering, die we hier samen in Brussel vieren. Het project 'Vlaanderen Feest, Brussel Danst' werd de voorbije jaren opnieuw wat beter op poten gezet en was succesvol. We kennen de verschillende activiteiten die er in Brussel waren: de receptie van het Vlaams Parlement in het stadhuis, de speeches voor de gestelde lichamen, natuurlijk ook de mooie viering op de Grote Markt met optredens en de grote volksreceptie, iets waar ik al lang voor pleit. Het kwam dus van de grond. Daarnaast waren er allerlei andere activiteiten die Muntpunt organiseerde: wandelingen door Brussel met een gids en het dansfestival op het Muntplein. Er waren verschillende grote en kleine activiteiten. Ik denk dat er vorig jaar ongeveer 10.000 mensen naar de verschillende activiteiten van 'Vlaanderen Feest, Brussel Danst' kwamen.

Deze feestdag is voor ons, en voor de hele Vlaamse Regering, het moment bij uitstek om de band tussen Vlaanderen en zijn hoofdstad Brussel in de verf te zetten met verschillende activiteiten. We beseffen natuurlijk dat het dit jaar op een andere manier moet gebeuren.

Muntpunt organiseert dit feest jaarlijks in opdracht van de Vlaamse Regering. De directeur van Muntpunt, de heer Leemans, verklaarde onlangs dat er aan een alternatief wordt gewerkt, waarbij er niet enkel op 11 juli wordt gevierd, maar men mensen een hele zomer lang Brussel wil laten beleven. Meer informatie hierover konden zowel Muntpunt als uzelf toen nog niet geven.

Ik wens u vooral te ondersteunen in de zoektocht naar een goed alternatief voor de nationale feestdag van Vlaanderen. Het is belangrijk dat we, net in deze tijden van sociale afstand, de verbondenheid tussen de Brusselse Vlamingen, onze hoofdstad en de rest van Vlaanderen in de kijker blijven zetten. Hierbij moet de focus absoluut gericht blijven op deze ene speciale dag als symbool voor de aanwezigheid van Vlaanderen in onze hoofdstad. Bijkomende acties en evenementen met respect voor alle veiligheidsregels en sociale afstandsregels zijn vanzelfsprekend nodig, maar mogen geen afbreuk doen aan de focus en het belang van deze speciale datum en gebeurtenis, zijnde 11 juli.

Kunt al wat toelichting geven over de mogelijke alternatieven die worden georganiseerd voor de traditionele 11 juliviering? Welke evenementen voorziet u om de dag zelf vorm te geven?

Kunt u het idee om mensen de hele zomer lang Brussel te laten beleven, zoals Muntpunt dat toelichtte, verduidelijken in de context van de traditionele 11

juliviering? Op welke manier zullen beide concepten zich tot elkaar verhouden en geïntegreerd worden?

Wordt dit alternatief gecoördineerd met de jaarlijkse feestelijkheden en dus de zoektocht naar een alternatief vanuit het Vlaams Parlement?

Minister, ik kijk uit naar uw antwoorden.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Collega Vanlouwe, het spreekt voor zich dat 11 juli voor Brussel en voor de Vlaamse Gemeenschap een belangrijke dag is, een belangrijke feestdag, waarbij we ook de aanwezigheid van Vlaanderen in Brussel extra in de verf willen zetten. Zoals u terecht aangeeft, zorgen de coronacrisis en de sociale afstandsmaatregelen voor een ongeziene impact op de organisatie van massa-evenementen en beperkte vieringen. Op dit ogenblik is het nog niet duidelijk wat tegen 11 juli wel en niet mogelijk zal zijn.

We kijken natuurlijk uit naar de Nationale Veiligheidsraad van vandaag. Ik begrijp dat cultuur en cultuurevenementen daar aan bod zullen komen. Ik denk dat de 11 juliviering in de hoofdstad bij uitstek een viering is van de Vlaamse cultuur.

Ik kan me indenken dat u nieuwsgierig bent naar de concrete vormgeving, maar op dit moment is het moeilijk en zeer delicaat om daar zaken over te zeggen, omdat we heel nauwgezet zullen moeten opvolgen wat de instructies van de Nationale Veiligheidsraad zijn.

Ondanks deze context, zijn we samen met Muntpunt volop voorbereidingen aan het treffen om op zaterdag 11 juli de Vlaamse feestdag in Brussel te vieren. Er wordt momenteel volop gewerkt aan een alternatieve 11 juliviering, die op een creatieve manier invulling zal geven aan een breed volksfeest. Daarnaast zullen we meer dan voorgaande jaren inzetten op een brede onlinebeleving en een sterke samenwerking met onze mediapartners.

Omdat het jammer genoeg onveilig en onverantwoord is om dit jaar duizenden of zelfs tienduizenden Vlamingen naar de hoofdstad te laten komen om de Vlaamse feestdag op 11 juli zelf live in de hoofdstad te vieren, wordt in de communicatie duidelijk gemaakt dat 11 juli een belangrijk moment is op zichzelf, maar ook een startmoment betekent en dat Brussel alle andere dagen van de zomer een ideale bestemming zal zijn voor een wandeling, een bezoek of een activiteit. Ook dat zal worden geïntegreerd in het concept van 11 juli. Er zijn dus zeker heel wat activiteiten en vieringen op de dag zelf, in een bijzondere context, zowel fysiek als online, maar er is ook dat traject nadien om Vlaanderen in de hoofdstad niet alleen op die ene dag te vieren, omdat het anders te beperkt is voor een fysiek aanwezig publiek. Zodra het voorziene aantal aangeboden wandelingen en activiteiten volzet zijn, krijgen de bezoekers alternatieven aangeboden om op een andere dag van de zomer van hun hoofdstad te komen genieten.

Collega Vanlouwe, u peilde ook naar de contacten met de voorzitter en de diensten van het Vlaams Parlement. Ik kan u bevestigen dat er zeer goede contacten zijn met het Vlaams Parlement. In de komende weken zullen we er samen op toezien dat de initiatieven volledig op elkaar afgestemd zijn, zodat het een geïntegreerde viering is van 11 juli in onze hoofdstad.

Dank u wel.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, ik noteer dat het wat wachten is op wat de Veiligheidsraad zal beslissen, maar dat het zeker de bedoeling is om op 11 juli in

de mate van het mogelijke en met respect voor de veiligheidsmaatregelen een activiteit te houden, en dat het zeker gefocust blijft op het vieren van de Vlaamse feestdag in Brussel.

Ik begrijp natuurlijk dat het op dit ogenblik niet verantwoord is om duizenden of tienduizenden Vlamingen naar Brussel te laten komen, tenzij de veiligheidsvoorschriften zouden wijzigen. Ik hoop dat er geen loskoppeling komt van 11 juli, als er gedurende de hele zomer activiteiten zouden zijn. Ik hoop dat Vlamingen en iedereen die Brussel wil bezoeken, dat een hele zomer en een heel jaar zoveel mogelijk doen, maar dat die activiteiten niet worden losgekoppeld van 11 juli.

We hebben in het verleden bijvoorbeeld gezien dat er op 11 juli activiteiten plaatsvonden die men heel graag loskoppelde van de feestdag van de Vlaamse Gemeenschap. Ik denk aan een minister die een Braziliaans feestje hield in het stadhuis van Brussel en vooral graag had dat dit niets te maken had met de feestdag van de Vlaamse Gemeenschap. Maar ik voel in uw antwoord dat dit zeker niet de bedoeling mag zijn. Ik hoop dat we toch naar iets kunnen gaan.

Ik heb dit weekend een online viering gezien van de Sinksenfeesten in Kortrijk. Men is erin geslaagd om daarbij heel wat activiteiten op poten te zetten. Ik hoop dat de mediapartners, de VRT en zeker ook BRUZZ, kunnen inzetten op zoiets virtueels en dat er in beperkte mate een bepaalde viering kan plaatsvinden, al dan niet in afstemming met het Vlaams Parlement.

Jaren geleden heb ik met uw voorganger, minister Gatz, gesproken over de vraag waarom er geen volksreceptie kan plaatsvinden. Ik begrijp dat dat op dit ogenblik niet mogelijk is. Maar ik hoop dat we volgend jaar, wanneer we terug in een heel normale situatie zijn, in Brussel een grote volksreceptie kunnen organiseren op de markt. Uiteraard met alle respect voor de veiligheidsmaatregelen die dan eventueel nog zullen gelden.

Ik stel vast dat men, bijvoorbeeld in Gent en in Antwerpen, op 1 januari een soort van volksreceptie als nieuwjaarsreceptie inricht. Ik hoop dat we dat ook in Brussel kunnen doen op 11 juli, op de markt, aansluitend bij het officiële gedeelte. Ik besef dat dit nu absoluut niet mogelijk is. Maar ik hoop dat er in de toekomst wordt geprobeerd om zoveel mogelijk Brusselse Vlamingen, Brusselaars, anderstaligen en Vlamingen uit de rest van Vlaanderen, naar Brussel te halen om die Vlaamse feestdag te vieren. Ik kijk ernaar uit.

Misschien kom ik hier nog eens op terug, wanneer we meer weten van de Nationale Veiligheidsraad.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

Stijn Bex (Groen): Collega Vanlouwe, ik dank u voor uw vraag. Minister Dalle, ik dank u voor uw antwoord.

We moeten van de nood een deugd maken. Als ik de minister zo hoor, ben ik ervan overtuigd dat we dit jaar een bijzondere, maar toch mooie 11 juliviering zullen kennen.

Ik wil het perspectief graag wat breder trekken. Deze zomer zullen heel wat Vlamingen noodgedwongen thuisblijven. Ook daar moeten we van de nood een deugd maken. Het lijkt mij de ideale gelegenheid voor de Vlamingen om hun hoofdstad wat beter te leren kennen. We moeten hen zeker uitnodigen om, zoals traditioneel, de Brusselse Vijfhoek te ontdekken en onder andere voor de eerste keer de uitgebreide voetgangerszone in volle glorie te zien. Brukselbinnenstebuiten heeft een wandeling uitgewerkt rond de Ketnetreeks Hoodie. Dat kan jongeren ervan overtuigen om voor de eerste keer naar Brussel te trekken.

In het kader van de spreiding die we nu nodig hebben, moeten we er vooral voor zorgen dat Vlamingen ook eens die andere kant van Brussel leren kennen, dat ze buiten de Vijfhoek durven te gaan, buiten de begane paden. Zelf ga ik dit weekend met de vrienden in mijn bubbel naar het Van Buuren Museum in Ukkel en de prachtige Molièrelaan. Dat zijn stukken van Brussel die Vlamingen eigenlijk niet kennen. En deze zomer biedt volgens mij, minister Dalle, een perfecte gelegenheid om de Vlamingen, die toch zullen thuisblijven, naar Brussel te lokken.

Minister, in dat kader wil ik u vragen of u contact hebt met minister Demir, uw collega bevoegd voor het toerisme. Zij plant een 'Ontdek Vlaanderen'-platform en wil een relanceplan voor het binnenlands toerisme lanceren. Ik hoop dat de focus daarbij niet alleen op het Vlaamse Gewest ligt, maar dat de Vlaamse Regering sterke inspanningen zal leveren om de Vlaming deze zomer zijn of haar hoofdstad grondiger te leren kennen.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Dank u wel, collega Vanlouwe en collega Bex, voor de bijkomende bedenkingen. Ik heb daar weinig aan toe te voegen.

Collega Bex, ik zal met minister Demir bekijken wat de mogelijkheden zijn. U weet dat Vlaanderen bevoegd is voor de promotie van Brussel als internationale en nationale hoofdstad. U weet ook dat Toerisme op vraag van onder meer uw partij geregionaliseerde materie is sinds de zesde staatshervorming.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Mijnheer Bex, dank voor uw suggestie. Het is bijzonder goed dat minister Dalle samen met minister Demir iets zou uitwerken om Brussel te promoten, maar dat is niet echt het doel van een 11 juliviering. Dat is natuurlijk weer 11 juli laten verzinken, laten verdwijnen. Het moet de taak zijn van de Vlaamse overheid om telkens Brussel te blijven promoten, net zoals ze dat doet bij andere Vlaamse kunststeden. Ik hoop dat er zoveel mogelijk Vlamingen, jongeren en scholen naar Brussel zullen komen. Een feestdag is iets dat we met alle Vlamingen, Brusselse Vlamingen en Vlamingen uit de rest van Vlaanderen, moeten kunnen vieren, zeker ook in de hoofdstad, alsook op het lokale niveau. Het ene staat niet los van het andere. Laten we ervoor zorgen dat we die feestdag op een bepaalde virtuele manier of in beperkte mate fysiek kunnen vieren in Brussel. Minister Demir promoot zeker om niet alleen de kust of andere groene plekjes in Vlaanderen te bezoeken, maar ook zeker de Vlaamse kunststeden, waaronder Brussel. Ik zou niet willen dat de 11 juliviering een onderdeel wordt van een of andere toeristische campagne. We moeten die feestdag waardig kunnen vieren in onze hoofdstad.

Ik kijk alvast uit naar de initiatieven die Muntpunt zal nemen en naar de manier waarop het kabinet van minister Dalle dat zal doen. Ik hoop dat we voor de rest van het jaar Brussel deze zomer kunnen blijven promoten als hoofdstad van Vlaanderen, die zeker kan worden bezocht.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Hannelore Goeman aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over een nieuw Brusseldecreet – 2388 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw Goeman heeft het woord.

Hannelore Goeman (sp·a): Collega's, de begrotingsaanpassing van vorige week gaf mij de inspiratie om een vraag te stellen over het Brusseldecreet. Tijdens de vorige legislatuur werden de krijtlijnen uitgetekend voor een nieuw decreet dat de relatie tussen Vlaanderen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) zou regelen. Dit decreet zou de Vlaamse middelenstromen naar de VGC bundelen en die middelen indexeren, zoals dat ook voor de Vlaamse gemeenten gebeurt.

In tegenstelling tot wat Vlaanderen van de gemeenten verwacht, lag het plan toen op tafel om een strengere controle in te bouwen en meer voorwaarden op te leggen in ruil voor de middelen, ook al komt het gros van het budget van de VGC eigenlijk niet meer van Vlaanderen, maar van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Uiteindelijk strandde het decreet op een advies van de Raad van State, die net twijfels had bij de extra voorwaarden die Vlaanderen aan de VGC-dotatie wilde verbinden.

Minister, u kondigde eerder deze legislatuur aan een nieuwe poging te willen ondernemen om zo'n Brusseldecreet tot stand te brengen, maar intussen is het daarrond alweer een tijdje stil. Kunt u ons zicht geven op het vooropgestelde tijdspad voor de totstandkoming van een nieuw Brusseldecreet? Kunt u een stand van zaken geven van uw overleg met de VGC rond de totstandkoming van dat nieuwe Brusseldecreet? Op welke manier zult u in het kader van die onderhandelingen de autonomie van de VGC proberen te respecteren of bent u eerder van mening dat de dotatie aan de VGC aan voorwaarden onderworpen moet zijn?

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Zoals werd afgesproken in het regeerakkoord van de Vlaamse Regering en zoals ik ook reeds heb aangegeven bij de bespreking van de beleidsnota Brussel, is het bestaande decretale en reglementaire kader omtrent de VGC aan vernieuwing toe. Dat geldt in het bijzonder voor het bestuurlijk toezicht op de VGC, zoals dat vandaag nog geregeld is in het decreet van 5 juli 1989, en voor het begrotings- en rekeningstelsel van de VGC, zoals dat geregeld is in het besluit van de Vlaamse Regering (BVR) van 3 mei 1991. Er is dus een decretaal aspect aan deze vraag, maar ook een aspect dat over een BVR gaat. Dat element zullen we op korte termijn in de Vlaamse Regering bekijken, omdat het een grote impact heeft op de wijze waarop de VGC haar begroting organiseert, ook op het vlak van ICT-opvolging en dergelijke meer.

We bekijken momenteel hoe we het toezicht kunnen moderniseren en hoe we het begrotings- en rekeningstelsel aan de principes van de beleids- en beheerscyclus (BBC) van de lokale besturen kunnen aanpassen.

U zult het met mij eens zijn dat het niet onbelangrijk is dat we hierbij ook rekening houden met de voorbereidingen die de VGC zelf reeds getroffen heeft op het vlak van de invoering van een nieuw begrotings- en rekeningstelsel. Ze hebben een aantal maatregelen genomen om dit op het vlak van ICT voor te bereiden. Ik heb hierover met hen ook gesproken. Ook onze administraties staan in nauw contact om dit de volgende weken en maanden verder te coördineren. Dat begrotingstoezicht volgen we dus prioritair op, zoals geregeld in het BVR van 3 mei 1991.

U kent mijn standpunt op dit punt zeer goed. Ik zie de VGC als een prioritaire partner voor het voeren van een overlegd en geïntegreerd Vlaams gemeenschapsbeleid in

Brussel. U verwijst naar het concept van autonomie. Ik praat liever over een duurzaam en constructief partnerschap. Ik ambieer een gestructureerde en transparante samenwerking met de VGC, gestoeld op respect en vertrouwen in de twee richtingen.

Het klopt dat ik als voogdijminister belast ben met het toezicht op de VGC, die een ondergeschikt bestuur is met een sui-generiskarakter. In een model van partnerschap gaan autonomie en controle hand in hand. Het is in het belang van alle Nederlandstalige Brusselaars, of van alle Brusselaars tout court, dat Vlaanderen en de VGC goede afspraken maken en hun beleid op elkaar afstemmen. Het is evenzeer in het belang van alle Brusselaars dat nadien wordt toegekeken op de naleving van die afspraken, met respect voor de autonomie van de VGC.

U vroeg naar mijn visie op de conditionaliteit van dotaties. Mijn visie ter zake is misschien minder belangrijk, wel belangrijk is de juridische realiteit. Er is enerzijds de dotatie aan de VGC van ongeveer 28 miljoen euro, waarover de Raad van State vrij helder heeft toegelicht wat daarrond de regels zijn. Er geldt daarbij een niet-affectatieprincipe vanuit het idee van de universaliteit van de begroting.

Naast die algemene dotatie, is het uiteraard ook mogelijk specifieke middelen toe te kennen aan de VGC onder de vorm van subsidies en daaraan specifieke opdrachten te verbinden. Er worden dus ook sectorale subsidies toegekend. Ik herinner u aan de beslissing over het Noodfonds van 2 juni 2020, waarin we ook extra middelen ter beschikking stellen van de VGC. Het gaat over 3,17 miljoen euro extra sectorale middelen die specifiek aan Jeugd, Cultuur en Sport worden toegekend. Dat is een voorbeeld van wat men bij de VGC goed kent: naast de algemene dotatie waarvoor de universaliteit van de begroting geldt, zijn er ook sectorale middelen die voor een bepaalde opdracht of prioritair thema worden toegekend. In het Noodfonds gaat het dan over Jeugd, Cultuur en Sport.

De sectorale subsidies die de VGC nog steeds ontvangt voor jeugdbeleid, cultuurbeleid, sportbeleid, de aanpak van de grootstedelijke problematiek – het vroegere Stedenfonds – en de kinderarmoedebestrijding zijn daar voorbeelden van. Dat is iets wat bestaat en wat in de toekomst misschien ook nog zal bestaan. Dat moeten we bekijken in het kader van de aanpak van een decretale hervorming. Op dit ogenblik kan ik daar nog niet zo heel veel details over geven. We leggen de prioriteit op de begrotingsaspecten omdat je daar initiatieven hebt en inspanningen van de VGC om vooruit te gaan op het vlak van ICT en technische verwerking.

Verder moeten we ook kijken naar wat we kunnen doen op decretaal vlak. Het spreekt voor zich dat we met deze commissie nog veel gelegenheid zullen hebben om hierover van gedachten te wisselen.

De voorzitter: Mevrouw Goeman heeft het woord.

Hannelore Goeman (sp·a): Minister, ik heb niet zoveel nieuwe dingen bijgeleerd, maar het is belangrijk dat we vanuit het parlement toch het signaal blijven geven dat we het als Brusselaars belangrijk vinden dat dat Brusseldecreet er komt. Ik zal u tijdens deze legislatuur geregeld naar een stand van zaken vragen om te peilen naar het vorderen van die onderhandelingen.

Minister, u spreekt over een partnerschap. Ik kan me vinden in een partnerschap tussen Vlaanderen en de VGC, maar dan wel als evenwaardige partners, geen partnerschap waarbij de ene partner zijn wil oplegt aan de andere. U hebt gelijk dat het nu vooral kwestie zal zijn van goede afspraken maken, want u zegt dat autonomie en controle hand in hand gaan. Het hangt er natuurlijk wel van af welke vorm die controle aanneemt.

Ik kan alleen maar herhalen dat het voor ons belangrijk is om snel duidelijkheid te krijgen welke richting u daar concreet mee wilt uitgaan. Voor de VGC hangt er

natuurlijk ook een prijskaartje aan vast. Het gaat ook over de indexatie van middelen, waarvan wij vinden dat die net zoals in de gemeenten zou moeten worden toegepast.

Minister, ik sluit af met u nog eens te vragen of u echt geen tijdpad voor ogen hebt, zodat we toch zicht hebben op wanneer u idealiter zou willen landen met dit dossier.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Er zitten wat tegenstrijdigheden tussen de vraag en de repliek van mevrouw Goeman. Eerst wordt er voor de autonomie verwezen naar de gemeenten en dan wordt er gezegd dat we toch wel evenwaardige partners zijn. Ik vind dat een merkwaardige houding. Men vraagt geld, maar als er concrete afspraken over controle moeten zijn, heeft men het er wat moeilijk mee.

Ik wil nog eens verwijzen naar wat de Raad van State daarover heeft gezegd in een wetgevingsadvies. De Raad van State heeft duidelijk gezegd dat de VGC duidelijk en ondubbelzinnig een ondergeschikt bestuur is van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel. Dat staat letterlijk in het advies van de Raad van State.

Af en toe moeten we nog eens herhalen waarom de VGC eigenlijk is opgericht. De voorganger was de Nederlandse Cultuurcommissie (NCC) in Brussel. De negentien gemeenten weigerden een school op te doeken, een Vlaams beleid te voeren, initiatieven te nemen voor de Vlamingen in Brussel. In Brussel zijn er geregeld nog scholen die vroeger tweetalig waren of een Vlaamse en een Franse afdeling hadden. Uiteindelijk bouwde men die scholen af. In Koekelberg bestaat er opnieuw een bepaald probleem.

Maar daarom is aanvankelijk de NCC, later omgebouwd tot de VGC, opgericht: om effectief het Vlaamse gemeenschapsbeleid uit te rollen in Brussel, wat de Vlaamse Gemeenschap dan ook doet, samen met de VGC, aangezien die Brusselse gemeenten, die lokale besturen, nalieten dat effectief te doen. Denk maar aan de hele problematiek van bibliotheken, waarbij er amper Nederlandstalige boeken te vinden waren in de gemeentelijke bibliotheken. Dat is een realiteit. Er waren amper Nederlandstalige sportverenigingen in de gemeenten. Nederlandstalige scholen werden zoveel mogelijk tegengewerkt, zodat er enkel Franstalige bleven. Dat is een realiteit uit de jaren zestig, zeventig en ook nog tachtig. En dat is de reden waarom die VGC uiteindelijk werd opgericht. Het is een ondergeschikt bestuur, waarmee er inderdaad moet worden samengewerkt.

Ik vind het ook altijd opvallend dat er vanuit de linkerzijde, vanuit sp.a en Groen, wordt gezegd dat er autonomie moet zijn. Dat klopt uiteraard, maar je bent geen gemeente, je moet wel het Vlaamse gemeenschapsbeleid in Brussel verder uitrollen. En dat is niet zomaar vragen naar geld, absoluut niet. Dat is ervoor zorgen dat je goede afspraken maakt. En wanneer er sectordecreten worden ingekanteld, moeten er inderdaad afspraken worden gemaakt over de manier waarop dat Vlaamse gemeenschapsbeleid ook in Brussel wordt uitgevoerd.

Wij zijn absoluut voorstander van een goed afsprakenkader. En dat was ook eigenlijk wat in de vorige legislatuur was afgesproken en waarop het ook gestrand is. Men zag die afspraken namelijk als controle.

De voorzitter: Mijnheer Vanlouwe, kunt u afronden, want uw twee minuten zijn voorbij?

Karl Vanlouwe (N-VA): Ik ben tevreden dat de minister duidelijk zegt dat we een afsprakenkader moeten hebben, dat er wel degelijk controle moet zijn, met

daarbij inderdaad een vorm van autonomie. We zullen dan nog zien op welke manier er effectief een decreet zal kunnen volgen.

Het belangrijkste is: goede afspraken maken goede vrienden. En dat wil niet zeggen dat we zomaar een blanco cheque zullen geven.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Collega's Goeman en Vanlouwe, ik dank u voor uw bijkomende vragen en bedenkingen.

Mevrouw Goeman, het lijkt mij inderdaad heel delicaat om een tijdpad mee te geven. We hebben de vorige legislatuur inderdaad vastgesteld dat het dossier van het zogenaamde Brusseldecreet op een bepaald ogenblik is gestrand. De beste manier om dat opnieuw te doen stranden, lijkt mij ons nu vast te pinnen op een timing. Ik zal daar dus geen uitspraak over doen.

Ik vind de term Brusseldecreet ook verwarrend, want eigenlijk gaat het over twee elementen: enerzijds de begrotingsaspecten, die heel erg belangrijk zijn in de planning van de VGC en bij besluit van de Vlaamse Regering worden geregeld, en anderzijds het bestuurlijk toezicht, dat op digitaal vlak wordt geregeld. Maar omdat nu een groot Brusseldecreet te noemen … Het zijn twee belangrijke elementen, het ene via het besluit en het andere via decreet. Ik wil graag vooruitgang boeken op de twee elementen, maar het meest urgente lijkt me het begrotingsaspect.

Ten slotte wil ik nog iets zeggen. Ik wil niet vitten, maar ik denk dat collega Vanlouwe op juridisch vlak een belangrijk punt maakt. Ik ga ook uit van een partnership. En in een partnerschip ga je uit van evenwaardigheid, maar ben je niet gelijk. De Vlaamse Gemeenschap is een volwaardig deelgebied van de federale staat België. De VGC is te vergelijken met een lokaal bestuur, is een ondergeschikt bestuur sui generis. Dat is dus wel een verschil. Ik merk het maar op. Ik kan mij vinden in de filosofie van gelijkwaardigheid, maar op juridisch vlak is er toch een verschil en is er ook een hiërarchie. Ik dank u.

De voorzitter: Mevrouw Goeman heeft het woord.

Hannelore Goeman (sp·a): Minister, ik kijk uit naar de verdere vorderingen in dit dossier. Ik ben blij dat u zelf de vergelijking maakt van de VGC als een lokaal bestuur, want dat is exact het soort relatie dat wij vragen, ook op financieel vlak. Wij stellen immers vast dat de Vlaamse gemeenten op een andere manier worden behandeld dan de VGC, dat daar wel indexering kan gebeuren. Dat is wat wij vragen dat er op termijn wordt vastgelegd in een Brusseldecreet.

U kent ons standpunt. We zullen daarover nog vaker van gedachten kunnen wisselen, hopelijk zo snel mogelijk, om dan samen een concrete tekst te kunnen bespreken van een nieuw Brusseldecreet, al sta ik zeker open voor een nieuwe naam.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over hondsdolheid en het illegaal invoeren van dieren
– 2282 (2019-2020)

VRAAG OM UITLEG van Tinne Rombouts aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het naleven van de rabiëswetgeving bij het importeren van dieren
– 2304 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp·a): Voorzitter, minister, collega's, mijn vraag gaat onrechtstreeks over het katje Lee, maar eigenlijk over hondsdolheid en het illegaal vervoeren van dieren. Het katje heeft nogal een aparte rol ingenomen in heel dit verhaal. Heel de discussie rond dat katje heeft voor heel wat verontwaardiging gezorgd, enerzijds bij dierenvrienden en anderzijds bij mensen die bezig zijn met de volksgezondheid in het algemeen, zeker nu in deze tijden van de coronacrisis. Voor alle duidelijkheid, ik ben een groot voorstander van dierenwelzijn, maar volksgezondheid gaat voor. Ik denk dat we vooral de taak hebben om te zorgen dat hondsdolheid wordt vermeden in Vlaanderen.

De voorzitter: Mijnheer Vandenhove, mag ik u even onderbreken en u vragen om in de micro te spreken want de Dienst Verslaggeving heeft het moeilijk om te horen wat u zegt, wanneer u uw hoofd wegdraait. Dank u wel.

Ludwig Vandenhove (sp·a): Wereldwijd zijn er feiten genoeg van hondsdolheid. We moeten effectief opletten dat de ziekte Vlaanderen niet binnenkomt. In die zin, minister, vond ik uw houding om voor steun voor het katje te kiezen en niet zozeer voor het thema van de volksgezondheid, op zijn zachtst gezegd heel dubbelzinnig. Daarom stel ik deze vraag.

Minister, wat is op dit moment de stand van zaken vanuit Vlaanderen bekeken? Blijft u bij uw standpunt dat het katje te allen prijze moet worden gered? Ik vind dat geen goed standpunt, want u kiest voor een katje en niet zozeer voor de volksgezondheid. Ik vraag een duidelijke stand van zaken.

U hebt een aantal uitspraken gedaan over het Federaal Agentschap voor de veiligheid van de voedselketen (FAVV), ook bij mijn laatste vraag in de commissie. Het is natuurlijk heel simpel om te zeggen dat het een Vlaamse bevoegdheid moet worden; dan is alles opgelost. Maar ik verwacht dat antwoord niet. Welke stappen hebt u in dit dossier concreet gezet naar het FAVV toe? Zijn er met het FAVV ook structurele contacten, hetzij op niveau van de administratie, hetzij op het niveau van de minister, in verband met aangelegenheden die enerzijds met dierenwelzijn te maken hebben, dus Vlaams, en anderzijds met het FAVV? Ik denk dat het veel beter is om naar een samenwerkingsfederalisme te gaan en een overleg te hebben dan te zeggen dat het veel beter zou zijn om het aan ons te geven.

De aanleiding van mijn vraag is dat er blijkbaar geen quarantainecapaciteit voor dit soort gevallen is, tenzij bij Marc van Ranst, die met een idee naar voren kwam. Dat gebrek aan quarantainecapaciteit is toch geen goede zaak voor dit soort aangelegenheden. Voorziet u in quarantainecapaciteit voor gelijkaardige gevallen of voor soortgelijke situaties?

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Tinne Rombouts (CD&V): Collega's, ik heb mijn vraag om uitleg ingediend met als insteek dat zowel dierenwelzijn als volksgezondheid heel belangrijke zaken zijn, waar we heel secuur mee moeten omgaan. Het maken van afspraken is heel belangrijk om ten aanzien van elkaar een juiste verhouding te kunnen blijven hebben, zeker in precaire situaties. Wanneer er dan iets mis dreigt te lopen, is het des te belangrijker dat iedereen heel goed weet wat de afspraken zijn en op welke manier we daarmee omgaan. Zo kunnen er ook geen discussies over ontstaan. In die zin hebben de reacties en een aantal uitspraken ook mij verrast. Ik heb daar een aantal vragen bij. Hoe gaan we met elkaar om? Hoe gaan we met wetgeving om? Hoe moeten we ten aanzien van bepaalde zaken die zich voordoen, bepaalde precedenten, handelen?

De situatie naar aanleiding waarvan er vragen zijn gesteld, is bekend. Er werd uit Peru een katje meegebracht. Er was vooraf een uitdrukkelijk verbod om het katje in te voeren, omdat niet voldaan was aan alle voorwaarden. Doordat het dier nu toch in het land is, bestaat er een risico op hondsdolheid. Ik hoop dat het voor iedereen duidelijk is wat de kans op overdracht is en welke de gevolgen hiervan op de volksgezondheid zijn. Ons land heeft veel inspanningen geleverd om hondsdolheidvrij te kunnen zijn en om dat statuut te behouden. Het heeft dan ook een heel strikte regelgeving waaraan men moet voldoen.

De regels voor het importeren van dieren uit een niet-EU-land naar België staan beschreven in een Europese verordening. Om een gezelschapsdier over te brengen vanuit een niet-EU-land naar België moet er aan verschillende voorwaarden voldaan zijn: het dier moet geïdentificeerd zijn met een transponderchip; een vaccinatie tegen rabiës is verplicht en kan vanaf 12 weken; de eerste vaccinatie moet 21 dagen voor de afreis gebeuren; in het geval van Peru moet er ook een bloedstaal op antistoffen tegen hondsdolheid onderzocht worden, wat ten vroegste 30 dagen na de vaccinatie én minimaal 3 maanden voor de reis kan gebeuren en enkel in een laboratorium dat door de EU is erkend; maximaal 10 dagen voor het vertrek moet een dierenarts een gezondheidscertificaat afleveren.

Er is een afwijking mogelijk in geval van noodsituaties waarbij een onmiddellijke repatriëring plaatsvindt. Die moet aangevraagd worden, maar in dit geval zou deze toelating niet afgeleverd zijn.

In artikel 35 van de Europese verordening staat beschreven wat er moet gebeuren wanneer er niet aan de voorschriften wordt voldaan. Als de regels niet worden nageleefd moet het dier worden teruggestuurd. Indien dat niet mogelijk is, moet er overgegaan worden tot quarantaine gedurende de tijd die nodig is om te voldoen aan de vastgestelde voorwaarden. Wanneer voorgaande opties beide niet mogelijk zijn, moet worden overgaan tot euthanasie.

Deze regels werden niet zomaar in het leven geroepen, ze dienen om onze volksgezondheid niet in het gedrang te brengen. Vandaag zijn we nog steeds getroffen door de coronacrisis. Daarom kan niet voldoende benadrukt worden hoe belangrijk het is dat we ons allemaal aan dergelijke weloverwogen regels houden. We moeten hierover zeker ten aanzien van de publieke opinie klaar en duidelijk zijn.

Rabiës of hondsdolheid is een ziekte die makkelijk overgaat van dieren op mensen en die 100 procent dodelijk is. Dat wil zeggen dat wanneer je besmet bent met het virus, je 100 procent zeker zult overlijden.

Die overdracht gebeurt op een gemakkelijke manier met likjes, krabben of beten van een besmet dier. De ziekte komt nog voor in 150 landen, waaronder Peru, dat wordt beschouwd als een hoogrisicoland. Rabiës maakt elk jaar meer dan 55.000 slachtoffers.

Minister, u hebt een aantal stappen met een grote precedentwaarde gezet. U hebt federaal minister Ducarme, bevoegd voor het FAVV, een brief geschreven. In die

brief staat dat u de handelwijze van het FAVV onverenigbaar vindt met de Europese regelgeving en roept u op om het dier in België in afzondering te plaatsen. Bovendien hebt u een raadsman aangesteld om namens de Vlaamse overheid een klacht tegen het FAVV in te dienen. Gezien de precedentwaarde hiervan, wil ik u een aantal vragen stellen.

Ten eerste, op basis van welke argumenten oordeelt u als minister dat het FAVV de twee eerste opties in de Europese richtlijnen, waarnaar daarnet is verwezen, niet heeft gevolgd toen bleek dat de kat niet volgens de regels in ons land is geïmporteerd?

Ten tweede, we hebben in de media gelezen dat u als minister het compromis hebt voorgesteld om de kat in ons land haar quarantaine te laten uitzitten. Hoe rijmt u dit met de bewering van het FAVV dat geen enkele Vlaamse inrichting voldoet aan de internationaal vastgelegde voorwaarden om de kat met alle nodige beschermings- en veiligsheidsmaatregelen voor een lange periode in quarantaine te houden? Welke infrastructuur in België voldoet volgens u wel aan deze voorwaarden om katten en eventueel ook andere dieren voldoende lang in quarantaine te houden? Bovendien is het dier al met een aantal personen in contact gekomen. Moeten zij ook worden geobserveerd? Hoe wilt u dat organiseren?

Ten derde, u was ook minister in de vorige Vlaamse Regering. Ik verwijs graag naar de bespreking van de beleidsnota Dierenwelzijn, want u hebt toen ook uitspraken over deze regelgeving gedaan. Ik citeer: "Dit probleem kan vakkundig aangepakt worden met de nieuwe Europese reglementering rond hondsdolheid, die op 29 december 2014 in werking treedt. Daardoor wordt het mogelijk dat honden en katten pas vanaf de leeftijd van 15 weken hun geboorteland kunnen verlaten, na inenting en een wachtperiode. De federale regering kan op deze regel afwijkingen toestaan. Ik dring er bij de federale bevoegde minister op aan dat België dat zeker niet zou doen." Ik weet dat het hier natuurlijk ook om de leeftijd van de dieren gaat, maar u hebt duidelijk aangegeven dat u de regelgeving rond hondsdolheid goed kende en dat u daar eigenlijk niet van wilde afwijken. U wilde dat de afspraken op een juiste manier werden toegepast. Waarom drong u er in 2014 bij de bevoegde federale minister op aan absoluut geen uitzonderingen toe te staan en waarom lijkt het alsof u in 2020 net het omgekeerde doet? Welke beweegredenen zijn voor u van belang om uw mening zo te veranderen?

Ten vierde, hebt u voor uw actie of reactie aan het adres van het FAVV en minister Ducarme met hen over deze regelgeving overlegd? We zien de persactie en de briefwisseling. We zien dat rechtszaken worden gestart. Is er vooraf overleg geweest, zoals ik zou verwachten van overheden en overheidsinstanties? Wanneer heeft dit contact plaatsgevonden en wat is toen besproken? Waarom heeft dit overleg desgevallend niet plaatsgevonden?

Ten vijfde, als minister hebt u er de afgelopen weken voor gekozen uw pleidooi in de media kracht bij te zetten. Dit leidt bij een deel van de bevolking tot groot onbegrip om de strenge rabiësregelgeving en het strikte handhavingsbeleid. Het relativeert in de ogen van velen ook de illegale import van dieren. We hebben veel reacties gezien waar ik me persoonlijk vragen bij stel. Ik ben heel bezorgd om het respect voor de regelgeving en om onze volksgezondheid. Dit is een boodschap die we met betrekking tot de volksgezondheid en het dierenwelzijn kunnen missen als kiespijn. Welke acties zult u ondernemen om de bevolking te sensibiliseren met betrekking tot het respect voor de rabiësregelgeving en de veilige import van dieren?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Over dit debat dat de afgelopen weken in de media werd gevoerd, heb ik een of twee keer een verklaring afgelegd. Mijn verklaringen waren

alleszins heel beperkt. Ik stel vast dat dit debat gereduceerd is tot enerzijds emotionele mensen en anderzijds rationele mensen. De emotionelen zouden dan de leeghoofden zijn, die achter het katje staan en de overtreedster van de regelgeving op een schild hijsen. Anderzijds is er bij de rationelen een soort wetenschappelijk machismo ontstaan. Ze zouden met elkaar op de vuist gaan om als eerste de euthanasiespuit te mogen vasthouden. Ik denk dat de waarheid in het midden ligt.

Ten eerste is het invoeren van dieren in strijd met de rabiësregelgeving. Dat is dom en onverantwoord en levensgevaarlijk, niet alleen voor het welzijn van mensen, maar ook voor het welzijn van dieren. Een kat of welk dier dan ook in strijd met de rabiësregelgeving invoeren, is ook voor het dierenwelzijn een absoluut slechte zaak.

Maar ten tweede is er ook zoiets als een Europese regelgeving, een verordening. Het woord verordening is in dezen wel belangrijk, dit in tegenstelling tot een richtlijn. Een richtlijn moet worden omgezet in een nationale regelgeving, maar een Europese verordening heeft een directe werking en is automatisch van toepassing in ons nationaal recht. Die Europese verordening met nr. 576/2013 van 12 juni 2013 beschrijft in artikel 35, zoals mevrouw Rombouts dat ook al letterlijk heeft vermeld, de procedure die gevolgd moet worden wanneer de rabiësregelgeving en rabiësvoorschriften niet gerespecteerd werden. In eerste instantie moet het dier worden teruggestuurd. Als dat niet lukt, moet het dier in quarantaine worden geplaatst. Als geen van beide lukt, dan kun je overgaan tot euthanasie. Ik stel vast dat het FAVV, in dezen bevoegd voor de uitvoering van de Europese verordening, zegt dat quarantaine geen optie is, omdat we in België geen quarantainefaciliteiten hebben. Dat is wel makkelijk. Ik denk dat het FAVV ertoe gehouden is om die Europese verordening uit te voeren en dus ook voor de aanduiding van een quarantaine-inrichting moet zorgen. Het moet die gewoon aanduiden, maar blijkbaar gebeurt dat al zes jaar niet voor honden en katten. Er bestaan wel quarantaine-inrichtingen voor andere diersoorten. Het is dus geen kwestie van ingewikkelde procedures. Het volstaat gewoon dat het FAVV een quarantaine-inrichting aanduidt. Andere landen zoals Nederland hebben dat gedaan en het FAVV heeft dat ook al gedaan, maar dan voor andere diersoorten.

Waarom ben ik in dezen tussengekomen? Volgens mijn informatie wordt er in ons land bij ongeveer honderd gevallen per jaar vastgesteld dat de rabiësregelgeving niet gerespecteerd is geworden. Dus als het FAVV blijft zeggen dat het geen quarantaine-inrichting heeft en euthanasie dus als de enige mogelijkheid naar voren schuift, dan spreek je over honderd gevallen van euthanasie per jaar, omdat het FAVV de Europese verordening niet naleeft. Dan vind ik dat ik als minister van Dierenwelzijn op dat vlak moet tussenkomen. Om dit probleem tijdelijk te verhelpen, heb ik minstens drie quarantainemogelijkheden aangeduid. Dat zijn topnotchinstellingen die absoluut kunnen fungeren als quarantaine-inrichtingen en die er zelf ook van overtuigd zijn dat ze dat perfect kunnen en dat ze aan alle wetenschappelijke inzichten voldoen. Alleen moet het FAVV ter zake de beslissing nemen.

Er wordt verwezen naar uitspraken die ik heb gedaan over die Europese verordening. Ik ben heel blij met die Europese verordening. Ik wil dat ze wordt uitgevoerd en ik hoop dat we dat met z'n allen willen. Ik wil geen uitzondering op die Europese verordening; ik wil net dat er geen uitzondering op wordt toegepast, zoals het FAVV die zichzelf vandaag wel toestaat.

Ik heb vooraf, nog voor er sprake was van een juridische procedure, de leidend ambtenaar van het FAVV gecontacteerd met een vraag tot enige soepelheid. Ik heb toen natuurlijk ook onmiddellijk gewezen op die Europese verordening, maar ik heb daar geen antwoord op gekregen, tenzij dat het besluit was genomen in hoofde van het FAVV. Ik betreur dat, gelet op de grootte van het probleem.

Het is mij niet te doen om dit individuele geval. Wat mij betreft gaat het om een honderdtal gevallen per jaar. Ik wil dat dit verhinderd wordt. Het is mijn verdomde plicht als minister van Dierenwelzijn om in deze materie tussen te komen. Ik heb niet de behoefte om mij te mengen in bevoegdheden die niet de mijne zijn, maar als minister van Dierenwelzijn is het mijn taak om erover te waken dat in alle omstandigheden voldoende aandacht aan dierenwelzijn wordt geschonken, zeker als we aan de kant staan van de Europese regelgeving.

Ik vrees alleen dat dit verworden is tot een soort showcase, waarbij men in een loopgraaf is gekropen en men in alle talen zwijgt over de niet-naleving van de Europese verordening en over de selectiviteit van een en ander. Ik stel vast dat er met zaken soms anders wordt omgesprongen, daar heb ik recente voorbeelden van. Ik hoop vooral dat er een structurele oplossing komt. Vandaar mijn aanbod, mijn blijvend pleidooi voor de erkenning van de quarantaine-instellingen.

Ik ben altijd bereid om welke medewerking dan ook te verlenen. We hebben een nieuwe faciliteit in de luchthaven van Zaventem die perfect geschikt is voor quarantainemogelijkheden en die daarvoor ook door de verantwoordelijke inspecteur van het FAVV is aangeduid. Ik stel voor om die erkenning zo snel mogelijk te regelen en dan kunnen we al die kwesties oplossen.

Het spreekt voor zich dat zulke quarantaines op kosten zijn van de overtreder. Ik herhaal: het is dom, onverantwoord en levensgevaarlijk om zulke dieren binnen te brengen in strijd met de rabiësregelgeving. Dan moet men daarvoor ook boeten, letterlijk en figuurlijk.

De voorzitter: Dank u wel, minister, u was zeer duidelijk, ik zag mevrouw Rombouts wel het hoofd schudden.

De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp·a): Minister, u was zeer duidelijk. Ik heb wel nog een aanvullende vraag. U zegt dat u contact hebt gehad met de betrokken ambtenaar van het FAVV, maar is er ook structureel overleg met het FAVV in hoofde van de bevoegde minister? Dat gaat dan niet over dit dossier voor alle duidelijkheid, want dat is maar één dossier, maar er komen meer van die gevallen voor per jaar. Ik neem dus aan dat er een structureel contact is met de bevoegde minister of is dat niet zo?

Minister, u bent zeer duidelijk geweest, alleen was het beter geweest als u ook bij uw twee mediaoptredens, wat in uw geval zeer weinig is, onmiddellijk had gezegd dat dat effectief ook voor dierenwelzijn was en alles wat daarrond gebeurt. Ik ben het met u eens dat dit nogal wat emotionaliteit losmaakt.

Dus enerzijds heb ik de vraag naar dat structureel overleg en anderzijds: het was beter geweest, als u dat had gecommuniceerd.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts, ik zag dat u ook nog heel graag iets wilde zeggen. U hebt het woord.

Tinne Rombouts (CD&V): Minister, ik dank u voor uw antwoord.

Voorzitter, ik schudde van nee tijdens het antwoord van de minister, maar dat had niets te maken met deze vergadering. Mijn kinderen vroegen mij iets en ik schudde van nee op hun vraag.

Minister, ik dank u voor uw antwoord. Het klopt: mensen reageren inderdaad heel verschillend, van heel emotioneel tot heel rationeel.

Ik heb daarnet aangegeven dat het gaat om dierenwelzijn en volksgezondheid, twee zeer delicate bevoegdheden waarmee we zeer secuur moeten omgaan. De

overheid moet zeer alert zijn om geen tweespalt, eenzijdige interpretaties of reacties uit te lokken. De overheid, u als minister van Dierenwelzijn en anderzijds de minister van Volksgezondheid, speelt daarin een heel belangrijke rol.

U gebruikt bewoordingen als: zeer emotioneel, rationeel en andere. Ik voel me niet aangesproken.

Ik heb inderdaad zelf verwezen naar de Europese regelgeving. Die is inderdaad zeer duidelijk.

U wilt er vooral op aandringen dat er quarantainemogelijkheden zijn in Vlaanderen of in België. Indien mensen de stap zouden willen zetten en de regelgeving niet correct wordt toegepast in het land van herkomst, moet er een vangnet zijn in Vlaanderen of België.

U hebt het over een honderdtal gevallen. Minister, is die informatie nieuw voor u? Hebt u die gekregen naar aanleiding van katje Lee? U geeft zelf aan dat er een hele showcase is, maar door het optreden en de gerechtelijke procedure naar aanleiding van een specifiek geval, hebben we in dezen misschien zelf ook wat boter op het hoofd. We maken er een symbooldossier van, terwijl dat misschien helemaal niet wenselijk is.

Wanneer was u op de hoogte van het feit dat er inderdaad meerdere zulke gevallen zijn? U zegt dat u, voorafgaand aan de gerechtelijke procedure, het FAVV daarop hebt gewezen. Ik herhaal mijn oorspronkelijke vraag: zijn er daarover vooraf besprekingen gevoerd met de bevoegde minister? Is dat debat al jaren aan de gang? Geraakt u er niet uit en is dat de reden voor de gerechtelijke procedure? Krijgt u totaal geen gehoor of zijn die besprekingen van recente aard?

U zegt dat u drie quarantainelocaties hebt doorgegeven die zouden voldoen aan alle regelgeving. U sprak over Zaventem. Dat is het voorbeeld dat ook in de pers werd aangehaald. Welke twee andere locaties hebt u mee naar voren geschoven?

U keurt heel duidelijk af dat mensen de regelgeving overtreden. In dit geval heeft het FAVV vooraf heel duidelijk aangegeven dat het geen uitzondering zal maken en wat de verder te zetten stappen zijn. Op het moment dat wij in Vlaanderen en België quarantainelocaties zouden voorzien, hoe zullen we dan vermijden dat mensen zullen zeggen dat de regelgeving in het land van herkomst niet zo belangrijk is, omdat ze voldoende budget hebben om de quarantaine in het eigen land te laten uitzitten? Hoe kunnen we daarin sturen? De toepassing van de wetgeving in het land van herkomst is cruciaal om te vermijden dat er extra verspreidingsrisico's zijn. Want het feit van het importeren betekent al een eerste verspreidingsrisico.

Minister, op welke manier gaat u een sensibiliseringscampagne op touw zetten na heel deze heisa om meer respect te vragen ten aanzien van regelgeving voor volksgezondheid en dierenwelzijn en de eventuele risico's die gepaard gaan met het overtreden van dergelijke wetgeving? Hoe gaan we dit weer rechttrekken en meer aandacht vragen voor respect ten aanzien van de geldende regelgeving?

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Minister, dank u wel voor de verduidelijking. Deze zaak beroert heel wat Vlamingen. Ze heeft ons de afgelopen weken allemaal bezighouden. We hebben heel veel emotionele reacties gezien en ook heel veel rationele reacties. De pers heeft daar heel veel aandacht aan besteed. Spijtig genoeg zien we ook dat de oplossing niet op een-twee-drie klaar is. Ik ben alvast blij te horen dat u zelf een initiatief hebt genomen om mee te denken aan een oplossing en te wijzen op de regelgeving die moet worden uitgevoerd. Het is ook de taak van een minister om constructief mee te denken en mee te zoeken. Dat hebt u de afgelopen weken duidelijk gedaan.

Gisteren heeft GAIA nog gecommuniceerd dat het katje nu toch welkom is in Peru. Ondertussen rijzen er nog meer vragen over dit verhaal. Deze morgen heb ik in de pers gelezen dat Brussels Airport heeft bekendgemaakt dat er een nieuw dierenverblijf is, zoals u zonet even hebt aangekaart, namelijk een nieuwe grensinspectiepost waar het FAVV gaat controleren. Was de piste al onderzocht om daar in een quarantainemogelijkheid te voorzien of zijn daar plannen voor?

U hebt zonet aangekaart dat er jaarlijks honderd dieren binnenkomen in dergelijke situaties. Dit is dus geen eenmalige situatie: het komt meermaals voor. Daarom moeten we nadenken over dit verhaal. Ik ben blij dat we deze vragen kunnen stellen in de commissie, erover kunnen nadenken en verduidelijking kunnen brengen. Wat zorgt juist voor die verwarring? Welke opties zijn mogelijk? Wat zijn de lacunes in dit verhaal en in meerdere situaties?

Het gaat erom welke lessen we kunnen trekken voor de toekomst, want dit verhaal heeft duidelijk gewezen op een lacune: er is geen quarantaine. U hebt zelf gezegd dat die mogelijkheid al zes jaar lang niet wordt toegepast. Dat is redelijk lang. Daarom mijn oproep aan u, minister, om dit dossier goed te blijven opvolgen, zodat dit verhaal zich niet zal herhalen in de toekomst en de Europese verordening wordt gevolgd.

De voorzitter: De heer Laeremans heeft het woord.

– Wegens technische problemen is Jan Laeremans niet hoorbaar en kan hij het woord niet nemen.

Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Zolang wij mijnheer Laeremans niet kunnen horen, zal ik mij beperken tot de antwoorden op de vragen van de andere collega's.

Er is structureel overleg met het FAVV. Dat gaat bijvoorbeeld over onze samenwerking met betrekking tot de slachthuizen. Er is ook het protocol met het FAVV. Rabiës valt onder Volksgezondheid. Dat is de bevoegdheid van het federale niveau, en bijgevolg van het FAVV.

Ik heb via mail en telefonisch rechtstreeks contact opgenomen met de leidend ambtenaar van het FAVV. Ik wilde dat niet onmiddellijk naar het politieke niveau tillen. Vervolgens heeft de leidend ambtenaar gezegd dat hij in dezen de instructies had gekregen van zijn minister, dat hij dus geen verdere stappen kon zetten en ik mij diende te richten tot minister Ducarme. Dat heb ik gedaan: ik heb hem zowel telefonisch als per mail het formele aanbod gedaan. Hij heeft mij daarop geantwoord met een schrijven, dat onmiddellijk zijn weg heeft gevonden naar de media.

Mevrouw Rombouts, dit is wat mij betreft nieuwe informatie. Het gaat om een Europese verordening van 2013, in werking getreden in 2014. Dat is een volledig federale bevoegdheid. Ik had geen weet van de niet-naleving daarvan. Er bestaan door het FAVV erkende quarantaine-inrichtingen. Er zijn er voor vogelsoorten en voor reptielen. Ik had geen enkele aanleiding om te bevroeden dat die er niet zouden zijn voor honden en katten. Op grond van die informatie en van de berichten die ik kreeg dat het zou gaan om vijftig tot honderd gevallen per jaar – dat zou nogal fluctueren – heb ik die demarches ondernomen.

Mevrouw Claes vermeldde de mogelijkheid dat in deze discussie Peru al dan niet bereid zou zijn om de kat, zoals de Europese verordening voorschrijft, te ontvangen. Het FAVV heeft deze week gecommuniceerd dat er een weigering zou zijn in hoofde van Peru. Alleen bleek dat op grond van verouderde documenten te zijn. Goed, dat moet men maar juridisch uitvogelen.

Het belangrijkste is dat we een oplossing moeten kunnen bieden die structureel van aard is en dan kom je automatisch uit bij een quarantaine-inrichting en de aanduiding daarvan. Ik heb er drie voorgesteld en ik heb daar niet ver voor hoeven te zoeken. Er is de nieuwe inrichting in Zaventem, die echt van topniveau is. Het FAVV werkt samen met die inrichting; zo slecht zal ze dus wel niet zijn. We hebben dan contact opgenomen met de Nederlandse overheid. Die heeft wel degelijk een quarantaine-inrichting erkend. Men was bereid om in een quarantaine te voorzien voor dit specifieke geval en ook voor later, zolang er maar een goedkeuring zou zijn van het FAVV. Dat is het enige wat daarvoor nodig is. Als dat goed genoeg is voor de Nederlanders, zie ik niet in waarom die betrokken quarantaine-inrichting niet goed genoeg zou zijn voor ons land. Tot slot werd aan de KU Leuven het aanbod gedaan door een bekend viroloog. Ik weet niet of dat aanbod nog steeds geldt. Ook daar denk ik dat de nodige expertise toch voorhanden is. Het aanbod kwam namelijk van het Departement Immunologie van de KU Leuven.

Ik heb begrepen dat er nog wel wat discussie is en dat hier en daar wat druk wordt uitgeoefend. Zelfs als het aanbod er niet meer zou zijn, zijn er nog altijd de andere faciliteiten op dat vlak. Er zijn geen excuses op korte of lange termijn om niet tot de aanduiding van een quarantaine-inrichting over te gaan. Elk nadeel heeft zijn voordeel en door de grote ruchtbaarheid die aan deze zaak is gegeven, zijn de rabiësregelgeving en de voorschriften nadrukkelijk onder de aandacht gekomen. Dit is een goede zaak.

Ik hoop dat ten aanzien van de overtreder een strenge straf wordt uitgesproken, maar niet voor het dier in kwestie, laat staan dat dit dier dit met de dood zou moeten bekopen. Ik ben bereid om op welke manier dan ook, financieel of anders, steun te geven aan de bekendheid van de rabiësregelgeving en vooral aan de aanduiding van een quarantaine-inrichting. Op 8 juni 2020 zullen we over een juridische uitspraak beschikken. We zullen zien wat dat oplevert, maar ik denk alleszins dat de rechter in een moeilijk parket zit.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (sp·a): Minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Rombouts heeft het woord.

Tinne Rombouts (CD&V): Minister, ik dank u voor de bijkomende antwoorden. Zoals u zelf hebt aangegeven, is het een heel moeilijke kwestie. Voor mij was de informatie nieuw dat de basisregelgeving inzake rabiës in – fluctuerend – vijftig tot honderd gevallen niet wordt gerespecteerd.

Ik begrijp dat de tijd voor dit geval beperkt was. Er zijn acties ondernomen. Er is briefwisseling geweest en er is de rechtszaak. Er zijn antwoorden gekomen en er is beperkt overleg geweest. Tijdens die contacten is niet dadelijk volledig gehoor of overeenstemming gevonden. Ik zou dan ook willen suggereren om hierover zeker verder overleg te plegen met de federale overheid. Ik denk echt dat overleg over dergelijke delicate zaken veel belangrijker en efficiënter is dan dit openbaar schouwspel. Ik vrees dat wat we al hebben gezien, onafhankelijk van de uitspraak, tot een triest schouwspel leidt. Dit is niet goed. U hebt over een showcase gesproken. Dit moeten we te allen tijde vermijden. Als overheid en als politici hebben we daar een belangrijke rol in te spelen. Ik kan enkel aandringen op overleg tussen de overheden om tot gezamenlijke oplossingen te komen, met respect voor de bevoegdheden en voor dierenwelzijn en volksgezondheid.

Met betrekking tot het feit dat er jaarlijks vijftig tot honderd gevallen zijn waarin de basisregelgeving wordt overtreden, hebt u aangehaald dat er nu nog meer aandacht voor de rabiësregelgeving is. Dat klopt, maar door heel de heisa zijn er ook mensen die nu nog minder respect voor die strenge regelgeving en handhaving

kunnen opbrengen. Ik ben daar bezorgd om. Ik denk dat het heel belangrijk is dat er door middel van overleg duidelijke afspraken komen en dat er een duidelijke boodschap komt ten aanzien van de burgers en iedereen die dieren wil invoeren. De overheden moeten hierover gezamenlijk communiceren.

Ik kan me zeker in een strenge straf vinden, maar we moeten ook vermijden dat mensen dergelijke zaken kunnen afkopen en dat alles met een budget kan worden opgelost, want dat is niet zo. De volksgezondheid staat hier ook op het spel. Iemand kan betalen en een straf krijgen, maar daarmee is het knelpunt op zich nog niet opgelost. Het is dan ook echt belangrijk dat er een duidelijke boodschap komt in verband met het dierenwelzijn, maar ook in verband met onze volksgezondheid en iedereen die daaraan meewerkt. Ik hoop dat het een doelstelling is om ons statuut van rabiësvrij land te behouden.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Els Sterckx aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het te koop aanbieden van dieren via zoekertjessites
– 2378 (2019-2020)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Nog steeds worden er op zoekertjessites dieren te koop aangeboden. Een korte zoekactie levert al snel verschillende resultaten op. Zo worden er onder meer emoes aangeboden, maar ook schapen, geiten, konijnen, honden, katten, enzovoort. Zelfs exotische dieren en soms bedreigde diersoorten zoals ara's, wallaby's, kaketoes, slangen en andere reptielen worden te koop aangeboden. Met enkele klikken kan iedereen een dier in huis halen zonder er dikwijls bij stil te staan wat de noden zijn van het dier dat men aankoopt. Door deze impulsaankopen komen zeer veel van deze dieren in onze asielen terecht of worden ze opnieuw te koop aangeboden op het internet.

Deze zoekertjessites worden veel gebruikt door hobbyfokkers. Officiële kwekers worden onderworpen aan controles en moeten aan bepaalde regels voldoen. Voor hobbyfokkers is dit niet of veel minder het geval. Vele hobbyfokkers verkopen vaak niet enkel een paar dieren, maar zelfs tientallen dieren of meer. Het gaat dan in feite niet meer om een hobbyfokker, maar om een kweker. Deze hobbyfokkers blijven hierdoor onder de radar van Dierenwelzijn. De controle op de verkoop en op het fokken van de dieren is geen evidentie. Deze zoekertjessites zijn ook een geschenk voor de broodfokkers van honden en katten. Ondanks de strenge regels bieden deze broodfokkers nog steeds pups van tientallen rassen aan.

Minister, op welke manier wordt de online verkoop van dieren gecontroleerd en worden deze overtredingen streng beteugeld? Bent u niet van oordeel dat er een strengere bestraffing of zelfs een verbod moet komen op de verkoop van dieren via zoekertjessites? Overweegt u desgevallend initiatieven te nemen voor de oprichting van een door Dierenwelzijn gecontroleerd platform en op deze manier de online verkoop enkel nog maar toe te laten via dit platform? Biedt de oprichting van een dergelijk platform geen voordelen inzake controle op erkende kwekers, hobbyfokkers en broodfokkers en zal dit er niet toe leiden dat de sanctionering bij wantoestanden beter kan gebeuren?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Mevrouw Sterckx, ik deel natuurlijk uw nobele doelstelling. Dat de opkomst van het internet de controle op de handel in dieren heel wat

moeilijker heeft gemaakt, is een understatement. Je kunt wel allerlei regels opstellen om te proberen de negatieve effecten hiervan aan banden te leggen, maar op buitenlandse websites en adverteerders heb je hoe dan ook geen vat. Bovendien zorgt de anonimiteit van het internet ervoor dat de identiteit van bijvoorbeeld een adverteerder niet te achterhalen valt. Een door de overheid gestuurd online platform zou met exact dezelfde problemen kampen en dan ook weinig soelaas bieden.

Dat geldt ook voor een Vlaams verbod op de online verkoop van dieren. Het is een utopie om te denken dat mensen geen hond meer zouden willen kopen omdat er in Vlaanderen niet meer op het internet geadverteerd mag worden. In het beste geval zullen die mensen dan terechtkomen bij Vlaamse aanbieders, die hun dieren aanbieden op buitenlandse websites. In het slechtste geval zullen ze vaker terechtkomen bij buitenlandse aanbieders, waardoor de invoer nog zou stijgen en we minder zicht hebben op de herkomst van de dieren. Daardoor wordt ook de problematiek van het dierenwelzijn tijdens het transport groter. Ik denk niet dat dat een vooruitgang zou betekenen.

Vandaag wordt de controle op advertenties op internet enerzijds toegespitst op het aanbieden van dieren die niet op de positieve lijst staan en anderzijds op het aanbieden van katten die niet gesteriliseerd of geregistreerd zijn. We krijgen daarover heel wat klachten; dat mag je niet onderschatten. De sociale controle bestaat wel. We krijgen wel wat klachten binnen, die dan altijd worden onderzocht. Waarschijnlijk zal uw volgende vraag dan zijn hoeveel meldingen er zijn, maar we kunnen dat soort cijfers nog niet apart uit de databank halen. We werken aan een nieuwe databank waarmee we wel selectiever kunnen registreren welke de aard van de klachten is en die daarover ook kan rapporteren. Die databank is in aanmaak.

Daarenboven zou ik graag hebben dat we wat kordater optreden en wat meer voorbeelden zouden stellen voor de overtreding van die regelgeving. Daarin heb je twee categorieën. Enerzijds heb je de bonafide particulieren die de regelgeving niet zo goed kennen. Ze zitten bijvoorbeeld met een nest dat ze misschien niet zouden mogen hebben en dat ze dan op onlineverkoopplatformen gooien. Anderzijds heb je diegenen die daar structureel misbruik van maken, de fokkers die zich aandienen – en dat vind ik het meest malafide – als particulieren die doen alsof ze zorgen voor de kweek en dan toevallig een nestje te veel hadden. Uiteindelijk blijkt het niet te gaan om particuliere aanbieders of hobbyfokkers, maar wel om heel professionele, gewiekste verkopers die dat gebruiken als een verkoopkanaal en zich dan aandienen als een heel familiaal dierenwelzijnslievende aanbieder die net nu toevallig wat te koop heeft. Het zou goed zijn daarvoor nog wat extra mensen en middelen vrij te maken om wat meer voorbeelden te stellen door die gevallen wat strenger aan te pakken.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, ik begrijp uw bezorgdheid dat het inderdaad zeer moeilijk is om digitale controles uit te voeren, want men gebruikt allerlei wegen om toch maar te kunnen adverteren op het internet. U zegt dat zo'n platform geen alternatief kan bieden, maar daarover verschillen we van mening. Als we zo'n platform zouden lanceren en als daarop enkel dieren zouden mogen worden aangeboden in België – op het buitenland hebben we natuurlijk geen controle –, dan kunnen we controleren wie daarop adverteert. Ze moeten bijvoorbeeld eerst een aanvraag indienen om te mogen adverteren. Zo kan Dierenwelzijn controleren of ze wel met alles in orde zijn en of dit wel correct gebeurt. Dan gaat het over een eerste nestje, geen tiende nestje. Zo kunnen we mensen die er een hobby van maken om een extra zakcentje bij te verdienen en de belastingen te ontduiken, op het matje roepen.

Minister, ik ben blij dat u extra middelen wilt inzetten om, zolang dit platform niet van de grond raakt of u er nog niet helemaal achterstaat om het op te richten, toch

kordater op te treden en op die manier voorbeelden te stellen aan mensen die die wetgeving misbruiken om zoveel mogelijk dieren op een incorrecte manier te verkopen via het internet.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Minister, het welzijn van dieren, of het nu katten, honden, slangen of andere dieren zijn, ligt me na aan het hart. Heel veel dierenliefhebbers gaan meer problemen melden van verdachte situaties, dierenmishandeling enzovoort. Het belang van de sociale controle is niet te onderschatten. Dat zien we ook in het aantal meldingen dat jaarlijks binnenkomt bij de dienst Dierenwelzijn. Een goedwerkende dienst Dierenwelzijn is daarom ook van essentieel belang.

De dienst Dierenwelzijn haalt alles al uit de kast om de meldingen van onze geresponsabiliseerde burgers goed op te volgen. We zien ook dat de budgetten verhoogd zijn voor deze dienst. Uiteraard is dit systeem niet sluitend, dat geven we toe en dat hoor ik u ook zeggen, minister. Ik begrijp dat ook, want de anonimiteit van het internet maakt de gang van zaken er niet gemakkelijker op.

Ik had nog een bijkomende vraag. Bij die advertenties is het verplicht voor erkende kwekers om het erkenningsnummer te vermelden. Ik stel toch vast – ik heb er al een paar gezien – dat het erkenningsnummer soms niet wordt vermeld, ook al is het erkend. Zult u nog bijkomende initiatieven nemen om die erkende kwekers bewust te maken van hun verplichtingen en de geldende regels?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Voor alle duidelijkheid: in alle publiciteit voor de verhandeling van honden moet de verantwoordelijke voor het dier, als hij niet erkend is, het identificatienummer van de hond, of kat in dit geval, meegeven. Dat is een verplichting. Advertenties op het internet zijn trouwens ook onderworpen aan dezelfde voorwaarden als die in de gedrukte pers.

Wat de suggestie van mevrouw Sterckx betreft: hierover zijn we het in se oneens. Want het oprichten van een overheidsonlineplatform zou absoluut nuttig zijn voor de bonafide handelaars, maar die zijn in dezen ons probleem niet. Het gaat vooral over de malafide handelaars en die zullen geen gebruik maken van dat overheidsonlineplatform en altijd andere wegen blijven bewandelen, zoals ze nu ook doen. Daar vrees ik vooral voor.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, dank u voor de bijkomende antwoorden op de vragen. Ik wil toch aandringen om zeker nog extra middelen vrij te maken om kordater op te treden tegen die malafide praktijken die nu op het internet gebeuren. Een dier is een levend wezen met gevoelens en het kan toch niet de bedoeling zijn dat we dat gewoon verkopen op zoekertjessites, alsof het om een kast of een trui gaat die we niet meer nodig hebben en die we dan eventjes te koop zetten om de dag erop eventueel wel een andere kast of trui te kopen via dezelfde site. Er is toch wel nood aan extra controle. Als we daarop ook gaan beboeten en daardoor een voorbeeld kunnen stellen, moeten we daar misschien ook een beetje meer mee naar buiten treden, zodat dat ergens toch een afschrikmiddel is voor mensen die nog proberen op een malafide manier dieren te verkopen via het internet.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.